

ת"פ 17030/02/22 - מדינת ישראל נגד עלאא מקיה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17030-02-22 מדינת ישראל נ' מקיה(עציר)

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד עופרי מלצר

המאשימה

נגד

עלאא מקיה

ע"י עוה"ד מוני בן מוחא ואור בן שאנן

הנאשמים

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בהחזקת נשק ותחמושת. על פי עובדות האישום, בתקופה שקדמה ליום 30.1.22 החזיק בביתו נשק מאולתר דמוי רובה 16M, אשר הוסב לירי תחמושת חיה, וכן מחסנית טעונה במספר כדורים.

כמו כן צוין בכתב האישום, כי ביום 30.1.22 הגיעו שוטרים לביתו של הנאשם לבצע חיפוש על פי צו, אך הנאשם סירב לפתוח להם את דלת הבית. בעת שניסו השוטרים להכנס לבית, נזרק הנשק אל מחוץ לחלון, אך לא יוחסה לנאשם עבירה בשל כך.

טענות הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת המעשים ופגיעתם בערכים מוגנים וכן לעונש המזערי שבצד העבירה וביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם את המקרה הוא מאסר לתקופה שבין שנתיים לארבע שנים. לאור נסיבותיו של הנאשם ובהן עברו הפלילי, ביקשה להשית עליו עונש של 32 חודשי מאסר.

עמוד 1

ב"כ הנאשם מנגד, הפנה לכך שמדובר בנשק מאולתר, אשר סכנתו פחותה משל נשק תקני, ולכך שאין אינדיקציה שהנשק היה מוכן לשימוש. עוד טען, שניתן להטיל חלק מהעונש המזערי כמאסר מותנה ולכך שגם כאשר מעלים רמת ענישה בגין סוג של עבירות, יש לעשות כן באופן הדרגתי. לאור אלה ביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם מתחיל בשנה מאסר ומסתיים בשנתיים או שלוש שנות מאסר.

לעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם הפנה לחלוף הזמן מאז מאסר קודם בו נשא, ולכך שהנאשם נשוי ואב לילדים, ולכך שזו הרשעתו הראשונה בעבירות דומות.

לאור אלה ביקש להטיל על הנאשם עונש בצידו התחתון של המתחם, או לפחות קרוב לכך.

ב"כ שני הצדדים הגישו פסיקה לתמיכה בטענותיהם.

ראיות לעונש

ב"כ המאשימה הגישה את גליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם.

ב"כ הנאשם העיד את אשת הנאשם, אשר סיפרה כי הוא אב לשני ילדים קטנים: פעוטה בת שנתיים וחצי ותינוק בן עשרה חודשים, אשר זקוקים לו ומתגעגעים אליו, וכי הוא מפרנס את המשפחה ודואג לצרכיה. עוד אמרה, כי היא מתנגדת למעשיו של הנאשם וביקשה להקל בענשו ככל שניתן.

הנאשם אמר כי מתחרט על מעשיו וביקש את סליחת בית המשפט.

מתחם העונש ההולם

הנאשם החזיק בביתו נשק מאולתר דמוי רובה M16, ומחסנית טעונה במספר כדורים. מעשים אלו פוגעים בערך המוגן החשוב מכל, שמירה על חיי אדם, שהרי החזקת נשק מקפלת בתוכה סיכון ממשי כי יעשה בו שימוש לביצוע עבירות פליליות או מעשי טרור, ובכך יביא לקיפוח נפש.

באופן עקיף עבירה זו גם מהווה קריאת תיגר על שלטון החוק, שהרי המדינה היא הריבון והיא שרשאית לקבוע מי ישא נשק ולא יזו מטר - כעולה ממיקום העבירה בפרק ח' לחוק העונשין, הדן בעבירות שעניינן "פגיעה בסדרי המשטר והחברה".

בית המשפט העליון עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על חומרתן הרבה של עבירות הנשק והסכנה לשלום הציבור וביטחונו הטמונה בהן והצורך להחמיר עם מבצעייהן. כמו כן בשנים האחרונות ישנה מגמת החמרה בעבירות אלו, לאור ריבוי מקרים בהם שימוש בנשק לא חוקי הביא לאבדן חיי אדם.

ר' למשל ע"פ 309/22, ביאדסה (10.5.22), אשר ניתן לפני ימים ספורים, וענשו של מי שנשא שני כלי נשק הוחמר מ-19 חודשי מאסר ל-30 חודשים (פסקאות 6-7 לפסק הדין):

בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הגלומה בעבירות הנשק. ביסוד עבירות אלו עומדת פגיעה בחיי האדם ובשלמות גופו, כמו גם בביטחון הציבור ובסדר הציבורי בכללותו (ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גנאים, פסקה 11 [פורסם בנבו] (29.3.2022) (להלן: עניין גנאים); ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל, פסקה 7

[פורסם בנבו] (24.2.2021) (להלן: עניין חליחל); ע"פ 4406/19 סובח נ' מדינת ישראל, פסקה 17 [פורסם בנבו] (5.11.2019) (להלן: עניין סובח)). עבירות אלו חמורות במיוחד, בין היתר משום שהן עשויות לשמש בסיס לביצוע פעילות עבריינית או פעילות טרור (ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת, פסקה 6 [פורסם בנבו] (22.12.2020); ע"פ 135/17 מדינת ישראל נ' בסל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (8.3.2017)). אך באחרונה עמד בית משפט זה על כך שעבירות אלו הן בבחינת "מכת מדינה" ועל הצורך בהחמרת הענישה בעניינן:

"החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו [...]. לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות [...]. כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי [...]. ענייננו ב'מכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים [...]. ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת 'אם מחזיקים - למאסר נשלחים' (עניין קדורה, פסקה 6).

בהקשר זה אוסיף כי בחודש דצמבר 2021 קבע המחוקק עונשי מינימום בעבירות נשק, כך שהעונש שיושת בגין עבירות אלו יתחיל מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא אם החליט בית המשפט מטעמים מיוחדים שיירשמו להקל בעונש (סעיף 144(ז) לחוק העונשין; חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021; עניין קדורה, פסקה 6; ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' אבו עבסה, פסקה 15 [פורסם בנבו] (23.1.2022)). הגם שתיקון זה אינו חל בענייניו של המשיב - שהמעשים שבהם הורשע בוצעו עובר לחקיקתו - הוא משקף את רצון המחוקק בהחמרת הענישה בעבירות נשק.

ר' גם ע"פ 147/21, מדינת ישראל נ' ירין ביטון, שם הוכפל לאחרונה ענשו של נאשם שרכש אקדח ולבנת חבלה, משנה וחצי לשלוש שנים, ונפסק:

עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות דיני עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם בנבו] (5.11.2019) (להלן: עניין סובח)).

לזאת אוסיף, כי עונשי מאסר מרביים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הראויה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה שבה עסקינן, ומהם ניתן וראוי לגזור את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים (ראו פסקה 16 לפסק דיני בע"פ 3124/18

פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.8.2019), והאסמכתאות שם (להלן: עניין פלוני)). מובן מאליו הוא, שגזירה כאמור אינה נעשית בדרך של התאמה מתמטית. מדובר אך ורק בזיקה עניינית לחומרת העבירה, כפי שנקבעה על ידי המחוקק שאת דברו אנו מקיימים. הקפדה על זיקה כאמור היא חלק מהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין (ראו: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 772 (2013)).

ור' גם את פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, בעפ"ג 50840-03-22 מדינת ישראל נ' סלאמה, שם אך לפני כחודש נדון עניינו של נאשם שהורשע בהחזקת שני תתי מקלע (לא תקניים) ותקיפת שוטר (במהלך החיפוש בו נמצא הנשק), וענשו הוחמר מ- 15 חודשי מאסר בפועל ל- 28 חודשים:

כלי-נשק נועדו לזרוע הרס, חורבן ואובדן. הם נועדו להרוג. ככל שמדובר בכלי-נשק התקפי יותר, דוגמת מקלע, תת-מקלע או רובה סער, מידת ההרס וההרג אשר יש בכוחם לזרוע רבה יותר.

מדינה ריבונית איננה יכולה לקבל כ"מכת-גורל" תופעה של החזקת כמות אדירה של נשק בלתי-חוקי בקרב אזרחיה ותושביה. תופעה שכזו פוגעת בעצם משילותה; היא פוגעת בסדר הטוב שבה; היא חותרת תחת שלומם וביטחונם של אזרחיה. לבסוף, היא אף עלולה להקים סימן שאלה על עצם קיומה.

ועדת המנכ"לים להתמודדות עם הפשיעה והאלימות בחברה הערבית, ציינה, במסגרת הדו"ח המפורט שאותו פרסמה, שאחד המאפיינים של תופעת הפשיעה בחברה הערבית והגורמים לה הוא הימצאותם וזמינותם של כלי-נשק מסוגים שונים בקרב החברה הערבית בהיקפים גדולים מאוד. ההערכות מדברות על החזקה של עשרות ומאות אלפי כלי-נשק לא חוקיים; השימוש בכלים הללו פוגע קשות בביטחון האישי של האזרחים ובאמון בכוחות אכיפת החוק. עצם החזקת הנשק מגבירה את החשש לשימוש בו ומפגיעה בחיי-אדם, וכך גדל הביקוש הגובר בהתחמשות ובמספר מקרי הירי והרצח. הוועדה המליצה על העלאת רמת הענישה ובכך חיזוק אמון הציבור הערבי במדינה בכלל וברשויות האכיפה בפרט. דו"ח הוועדה אומץ במסגרת הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 143) (עבירות בנשק), התשפ"ב-2021 (הצ"ח הממשלה 1466, יח' כסלו התשפ"ב, 22.11.2021). במסגרת תיקון 140 לחוק העונשין (שנכנס בתוקף בהוראת שעה למשך שלוש שנים ביום 8.12.2021) אף אימצה כנסת ישראל את ההמלצות הללו.

הדברים ידועים וברורים. אין ביכולתן של רשויות האכיפה להגיע אל כל אחד ואחד ממחזיקי הנשק הבלתי חוקי מפאת כמותם והתנהלותם החשאית ומפאת מגבלותיהם הידועות והברורות.

לפיכך, רק ענישה חמורה וכואבת, שתוטל על מתי המעט מן המעט, אשר נתפסים כשהם רוכשים, מחזיקים, נושאים ומובילים נשק, עשויה לשנות במשהו את מאזן-הכדאיות של מי ששוקל לעבור עבירות שכאלו.

הפיתוי לעבור את העבירות הללו הוא רב. למכירת נשק לא חוקי עשוי להילוו רווח נאה בשים לב למחיריו המאמירים כל העת; מחזיקי נשק נהנים מ"מעמד" ומיכולת לאיים ולהרתיע את הזולת. גורמי הפשע והטרור עושים בו שימוש תדיר להוצאה לפועל של פעולותיהם, תוך קיפוד חיי-אדם שוב ושוב (לעיתים גם כאלו שאינם קשורים כלל לסכסוך ואך נקלעו לקו האש שלא בטובתם).

הוראת השעה, אשר נחקקה זה מקרוב (הקובעת עונש מזערי לעבירות דוגמת זו שבעשייתה הורשע המשיב) איננה חלה בעניינו. עם זאת, רוחה שורה עלינו זה מכבר. אין היא אלא אמירה חקיקתית, המצהירה את המובן מאליו. הצהרות דוגמתה בוטאו פעם ועוד פעם בפסיקת בתי המשפט.

לכל ברור, כי מיגור תופעת ההחזקה של אמל"ח בלתי-חוקי יוכל לצאת מגדר המילה הנאמרת או הנכתבת אל הפועל בעולם המציאות רק אם העבירות המרכיבות אותה יזכו להכרה כעבירות חמורות ומסוכנות, כאלו הראויות לעונש חמור ומכביד.

העונש המרבי הקבוע לצד עבירה שעניינה החזקת נשק הוא 7 שנות מאסר. העונש המרבי איננו אות מתה בשיטתנו המשפטית. הוא מהווה סמן, אשר נשתל בידי המחוקק על גבי דפי ספר החוקים על-מנת לאותת לבית-המשפט מה עשוי להיות העונש הראוי להיות מוטל על העבריין במקרים החמורים. מובן, כי לא בכל מקרה הבא בפניו, על בית-המשפט להטיל את העונש המרבי. מתאימים לעניין זה דבריו של כב' השופט שטיין, שנכתבו במסגרתו של ע"פ 2352/19 דנילוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 15.10.19) בצינו כדלהלן -

"...עונשי המקסימום הקבועים בצד עבירות אינם רק מגדירים את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט, אלא גם מבטאים את עמדת המחוקק ביחס לחומרת העבירות. כפי שצינתי שם, בקבעו את עונשי מקסימום אלו המחוקק לא דיבר לריק - שומה עלינו להתאים את הענישה הנוהגת לעמדתו זו...".

הדברים בוודאי נכונים עת בתי-המשפט חוזרים ועומדים על מסוכנות תופעת עבירות הנשק; על נזקן הרב; על היותן מכת מדינה; על הצורך למגרן ועל הקושי לעשות כן.

במקרה שלפנינו, המשיב הורשע בהחזקת שני כלי-נשק, לא אחד. בשום שלב לא נשמעה מפיו או בשמו הצהרה, המסבירה מדוע החזיק בנשק? כיצד הגיע הנשק לרשותו? מה התכוון לעשות בנשק? כאשר עניין לנו בעבירה מסוג זה, אשר כורכת בחובה סכנה מוחשית לציבור, פועל יוצא של עשיית שימוש בנשק או בהפצתו, אזי אין להניח הנחות מקלות לזכות הנאשם. ואכן, בין אם התכוון המשיב לסחור בנשק, בין אם בחר להחזיקו לצורך שימוש פלילי או אחר, אין בכך כדי להוות טעם להקל עמו.

יותר מכך, עניין לנו כאן בכלי-נשק מסוג התקפי - תת-מקלע (ולא רק אחד אלא שניים). מקום בו עסקין בכלי-נשק מסוג זה, נטל-ההסבר המוטל לפתחו של העבריין כבד יותר.

מזדהים אנו, אפוא עם טענות ב"כ המאשימה, שלפיהן, הגיעה השעה לעלות שלב נוסף במעלה המדורג בסולם הענישה המוטל על עבריינות הנשק.

יש לזכור, מדיניות הענישה הנוהגת היא אך אחד מהשיקולים המשמשים בידי בית המשפט בקביעת מתחם העונש, לצד שיקולים נוספים הכוללים בין היתר, את רמת הפגיעה בערכים המוגנים ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו למשל: ע"פ 9954/17 זילברשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 9 [פורסם בנבו] (ניתן ביום 22.4.18)).

לצד זאת אעיר, כי אך לפני מספר ימים, במסגרתו ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גנאים ואח' [פורסם בנבו] (ניתן ביום 29.3.22) שהוזכר לעיל, שב ועמד בית - המשפט העליון על "החומרה היתרה שיש לעבירות נשק, אשר הפכו זה מכבר למכת מדינה, ושמאיימות באופן ממשי על שלום הציבור ועל ביטחונו". בית - המשפט העליון הצהיר במסגרת הפרשה הנ"ל, כי "ניכרת בפסיקה מגמה עקבית של החמרה בענישה הנוהגת כלפי מבצעי עבירות נשק במטרה לשדר מסר מרתיע מפני ביצוע". אמנם במסגרת פרשה זו, תיקון 140 לחוק העונשין לא חל על עניינם של המשיבים. חרף האמור, באותו מקרה מצא לנכון בית - המשפט להחמיר בענישה תוך שימת דגש על כך שערכאת הערעור אינה ממצה את חומרת הדין) וכאשר מובאים בחשבון את השיקולים הבאים - "מדיניות ההחמרה בענישה, היות הנשק ארוך, אוטומטי

ובעל פוטנציאל קטלני גבוה וכן את נסיבות ביצוע העבירה".

דומה "שרוחה" של הפסיקה של בית - המשפט העליון חייבת לשרות גם על העניין המונח לפנינו.

...

ראוי להמשיך במגמת ההחמרה בענישה וליישמה גם במקרה שלפנינו כך שייאמר בקול חד וברור, כי כל המעורב בעבירות נשק שלא כחוק: מי שרוכשם, מי שסוחר בהם, מובילם, נושאם או משתמש בהם יישא בגין כך במלוא חומרת הדין. אולי כך יופר מאזן הכדאיות של העבריינים והחזקת נשק בלתי - חוקי (בשים לב לסיכוי להיתפס בגינה) תהפוך להיות מסוכנת ובלתי - כדאית.

ר' גם פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בעפ"ג 2024-04-21 מדינת ישראל נ' מנדורי, שם נקבע בנסיבות דומות מאוד, כי מתחם העונש ההולם בגין החזקה של רובה "אייר סופט" דמוי 16M שהוסב לירי תחמושת חיה הוא מאסר לתקופה שבין 18 ל- 36 חודשים, וכן ראו את הפסיקה הרבה אשר נסקרה שם.

נתון נוסף אותו אביא בחשבון הוא תיקון 140 לחוק העונשין, הקובע עונש מזערי של 21 חודשי מאסר בצד העבירה בה הורשע הנאשם. אכן, כפי שציין ב"כ הנאשם, ניתן להטיל חלק מהעונש המזערי גם בדרך של מאסר מותנה, אך הוראת המחוקק היא להחמיר עם מבצעייהן של עבירות נשק, והדרך ליישם הוראה זו איננה בהטלת עונש שעיקרו מותנה. ר' בהקשר זה ע"פ 207/14, פלוני נ' מדינת ישראל, 1.2.15, הש' ג'בראן, שם נפסק (ביחס לסע' 355 לחוק העונשין, הקובע עונש מזערי ביחס לעבירות מין, וניסוחו דומה לזה של סע' 144(ז) לחוק העונשין:

14. אשר לטענת המערער בדבר היחס שבין תיקון 113 לחוק ובין העונשים המזעריים בחוק, הרי שאף ללא העונש המזערי הקובע בחוק לעבירת מעשה מגונה, בנסיבות המקרה ראוי היה לקבוע מתחם ענישה חמור, כפי שקבע בית המשפט המחוזי. שני הצדדים הפנו לפסיקות בהן נקבעו מתחמים נמוכים וגבוהים כאחד, ובסופו של יום, קביעת המתחם תלויה בנסיבות המקרה הספציפי. על אף שאני סבור כי די בנסיבות המקרה כדי לקבוע את המתחם אשר נקבע, אדרש לשאלת היחס הראוי שבין תיקון 113 לחוק ובין העונשים המזעריים הקבועים בו. סעיף 355(א) לחוק קובע עונש מרבי לעבירת המעשה המגונה של עשר שנות מאסר. לצד זאת, נקבע עונש מזערי של רבע מהעונש המרבי, אשר לא יפחת למעט בשל טעמים מיוחדים שיירשמו. תיקון 113 לחוק מנחה את בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם ובתוכו למקם את הנאשם בהתאם לנסיבותיו. חברי השופט נ' הנדל התייחס לא מזמן להתנגשות האפשרית בין קביעת המתחם לפי תיקון 113 לחוק לבין קיומי של עונש מזערי לפי סעיף 355(א) לחוק (ע"פ 337/13 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (9.9.2013) (להלן: עניין פלוני)). השופט נ' הנדל קבע כי ברובד הכללי, ידו של העונש המזערי על העליונה. עם זאת צוין, כי גם ברובד הכללי קיים ריכוך בקביעה זו, שכן, על-פי החוק, במקרה הפרטני ניתן לחרוג לקולה הן מהמתחם והן מהעונש המזערי, ככל שישנן נסיבות מיוחדות.

15. אכן, אני סבור כי העונשים המזעריים מהווים מדד לחשיבותו של הערך הנפגע ולמידת הפגיעה בו, ועל כן יש לתת להם משקל בכורה בקביעת מתחם העונש ההולם. רק במקרים חריגים, בהם מתעוררים טעמים מיוחדים להקל עם הרף התחתון של המתחם, יהיה ראוי לסטות מהעונש המזערי. כאמור, אני סבור כי במקרה שלפנינו מתעוררים טעמים מיוחדים, ואדרבא, לנוכח תסקירי שירות המבחן ניכר כי מצבו של המערער אינו מצדיק הקלה בקביעת המתחם, או בעונשו.

בקביעת מתחם העונש אביא בחשבון את חומרת מעשיו של הנאשם, המתבטאת באופן ההחזקה (בבית מגורים), הצורך להרתיע מפני ביצוע עבירות דומות, רמת הענישה הנוהגת, כפי שצוטטה למעלה וכפי שנסקרה עפ"ג 2024-04-21 הנ"ל - וכן אביא בחשבון כי לאחר שניתן פסק הדין האמור נקבע בצידה של העבירה עונש מזערי. עם זאת, אביא בחשבון כי מדובר בנשק מאולתר, שאין לפני נתונים ביחס אליו.

יש טעם בטיעונו של ב"כ הנאשם, כי כאשר מחמירים את רמת הענישה יש לעשות כן באופן הדרגתי, אך מגמת ההחמרה בעבירות הנשק עולה מפסיקת בית המשפט העליון מזה מספר שנים, וחקיקת סע' 144(ז) לחוק העונשין (במסגרת תיקון 140 לחוק), באה - בין היתר - על רקע מגמה זו.

בשים לב לכל אלה, מתחם העונש ההולם את המעשים הוא מאסר, לתקופה שבין עשרים חודשי מאסר ועד ארבעים ושניים חודשים ועונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1994, נשוי ואב לשני ילדים קטנים. לחובתו שלוש הרשעות קודמות:

בשנת 2004 הורשע הנאשם באונס וקשר לפשע ונדון לארבע שנות מאסר.

בשנת 2004 הורשע בעבירת רכוש ונדון לשלושה חודשי מאסר.

בשנת 2021 הורשע בנהיגה בשכרות ונדון ל- 20 ימי מאסר.

דיון והכרעה

לזכות הנאשם זקפתי את הודאתו במיוחס לו ואת היותו אב לילדים, אשר מאסרו פוגע בהם וביתר בני משפחתו.

לחובת הנאשם זקפתי את הרשעותיו הקודמות, בעיקר את העובדה שנדון לארבע שנות מאסר בשל עבירות של אונס וקשר לפשע, וגם אם חלפה מאז תקופה משמעותית, יש לנתן זה משקל ממשי.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 25 חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו של הנאשם, 30.1.22, גם אם רישומי שב"ס יראו אחרת.

ב. ששה חודשי מאסר בו לא יישא, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירה על סע' 144 לחוק העונשין או כל עבירה אחרת הכרוכה בשימוש בנשק.

ג. המוצגים יחולטו והמאשימה רשאית להשמידם, על פי החלטת פרקליט המחוז או מי שיוסמך על ידו לעניין זה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב אייר תשפ"ב, 23 מאי 2022, בנוכחות הצדדים.